

Antonio Casanova

AZ ILLUZIONISTA

— Nasha Blaze a Csodabodegában —

Antonio Casanova

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2013

„...Ki hordaná e terheket,
Izzadva, nyögve élte fáradalmin,
Ha rettegésünk egy halál utáni
Valamitől – a nem ismert tartomány,
Melyből nem tér meg utazó – le nem
Lohasztja kedvünk...”

W. SHAKESPEARE: HAMLET
III. FELVONÁS, ELSŐ JELENET
(ARANY JÁNOS FORDÍTÁSA)

*Massimónak, hogy Maria olvashasson neki
az Elvarázsolt Történetekből: csupa olyan
csodálatos világokról, rejtett egekről,
amilyeneket elképzelt magának.*

*Filippónak, hogy ne fáradjon bele a keresésbe,
mely a szavak szürkesége helyett
a képzelet világába repíti el az olvasót.*

BEVEZETÉS

AZ ELLOPOTT LUNÁRIUM

Hangos robajt néma csönd követte; olyan mély, hogy szinte fáj. Sikoly utáni csönd, amelyben nyoma sincs a derűnek vagy a nyugalomnak.

Doomville azon az éjjelen – a magasból, a felhők közül szemlélve – még kisebbnek tűnt, mint máskor. Talán a szokatlanul nagy sötétség miatt. Csak azokban a házakban volt még világosság, ahol halloweenbulit tartottak, és Nasha Blaze-éknél, ahol senkinek sem akaródzott lefeküdni.

A városka többi otthonában az emberek már az igazak álmat aludták, és csak a bejárati ajtó elé rakott tökmécsesek pislákolnak.

Sem kései hazatérő, sem autó nem járt az utcákon.

Aztán újabb robaj hallatszott. Hangosabb, mint az előző, ezért itt-ott felgyulladt néhány lámpa. És megint döbbsz csönd követte.

– Szerinted mit jelent ez? – kérdezte az alak. A park legmagasabb és legöregebb fája alatt ült, amelynek csúcsa szinte a fekete égboltot karistolta.

– Semmi jót, Pegaso – felelte a mellette álló, hosszú kabátos férfi a fejét csóválva. – Ehhez hasonló zajokat lehetett hallani akkor is, amikor az első Lunáriumot ellopták... amikor ez az egész história elkezdődött.

– Vajon ki lopta el a Lunáriumokat? Az elsőt, a másodikat, a harmadikat, és így tovább, mind a *hatot* – jegyezte meg gondterhelt arccal az ülő alak. – Talán olyasvalami van bennük, amiről nekünk sem ártana tudnunk. Ha legalább elolvashattuk volna őket... Aranuya Lovagjainak törvényei néha túlságosan szigorúak.

– Nem a törvényekkel van a baj, hanem a hataloméhséggel. Egyes Sötétek bármire képesek, hogy megkaparintsák a Lunáriumokat, de a Fényesek közt is vannak, akik méltatlanok a nevükhöz, és épp úgy megtennék, sajnos – mondta panaszos hangon az álló férfi, majd ő is leguggolt. – A Jóban néha, vagyis inkább azt mondanám: mindig van egy kis rész a Rosszból. De ha ez így van, akkor remélhetjük, hogy ez fordítva is igaz, és a Rosszban is megtaláljuk azt a kis Jót...
– magyarázta egyre halkuló hangon, mintha gondolatban már máshol járna. Olyan helyeken, amelyről a társának talán fogalma sem lehetett.

– Hát igen. Még *egyetlen* Lunárium elrablása is örület, hát még megzavarni az Egyensúlyt! És ha jól észlelem, valaki megint megszegte a szabályt... Csak azt nem értem, miért veszik biztosra, hogy egy Fényes követte el a lopásokat, és nem egy Sötét? Neked van valami elképzelésed róla?

A férfi – akinek hosszú haját bőrszíj fogta össze – nem szólt, csak nagyot sóhajtott. Akkorát, hogy tüdeje legapróbb szeglete is megtelt levegővel, majd miközben fújta kifelé a levegőt, beszélni kezdett: – Az igazság az, Pegaso, hogy nekünk csak a két nép közötti gyűlölet jutott örökségül. Élhettek volna békében, de valami ostobaságból kifolyólag mindenért a másikat vádolják. Emlékszel a gyerekkorunkra, amikor állandóan különféle gonoszságokat vágtak egymás fejéhez? Azóta csak egyre több lett a baj és a szenvedés.

Pegaso nem gondolkozott sokáig, és a lehető leglogikusabb magyarázatot adta: – Aki ellopta a Lunáriumokat, csak azért tehette, hogy megakadályozzon minket abban, hogy megismerjük a sorsunkat. Ez nyilvánvaló. Csak azt nem tudom felfogni, hogy a négy Pecsétörző – a két Fényes és a két Sötét – az Árussal egyetemben sem volt képes kideríteni a Templomba betolakodók és a Lunáriumokat meglovasítók kilétét... ez érthetetlen.

– Melyik Holdfordulóban tilos az *Előrelátás*? – kérdezte a névtelen férfi a társától.

– Ezt hogy érted? Ja, igen, az Újhold három fordulójában, természetesen... de mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte, aztán maga is rájött: – Az Előrelátás tilos... a Szerződés szerint... Igen, értem már! Mindegyik Lunáriumot ugyanabban az időszakban lopták el...

– ...mindenszentek előestéjén, amikor a szellemek szabadon járhatnak-kelhetnek a Földön – tette hozzá a névtelen férfi.

– Igen, már értem. A legjobb alkalom arra, hogy észrevétlenül lehessen cselekedni. De ettől még nem tudjuk, hogy ki lopta el a Lunáriumokat. Csak az biztos, hogy a tolvaj a Fiút keresi, akinek birtokában van az Adomány, és előbb-utóbb meg is fogja találni, ha nem igyekszünk.

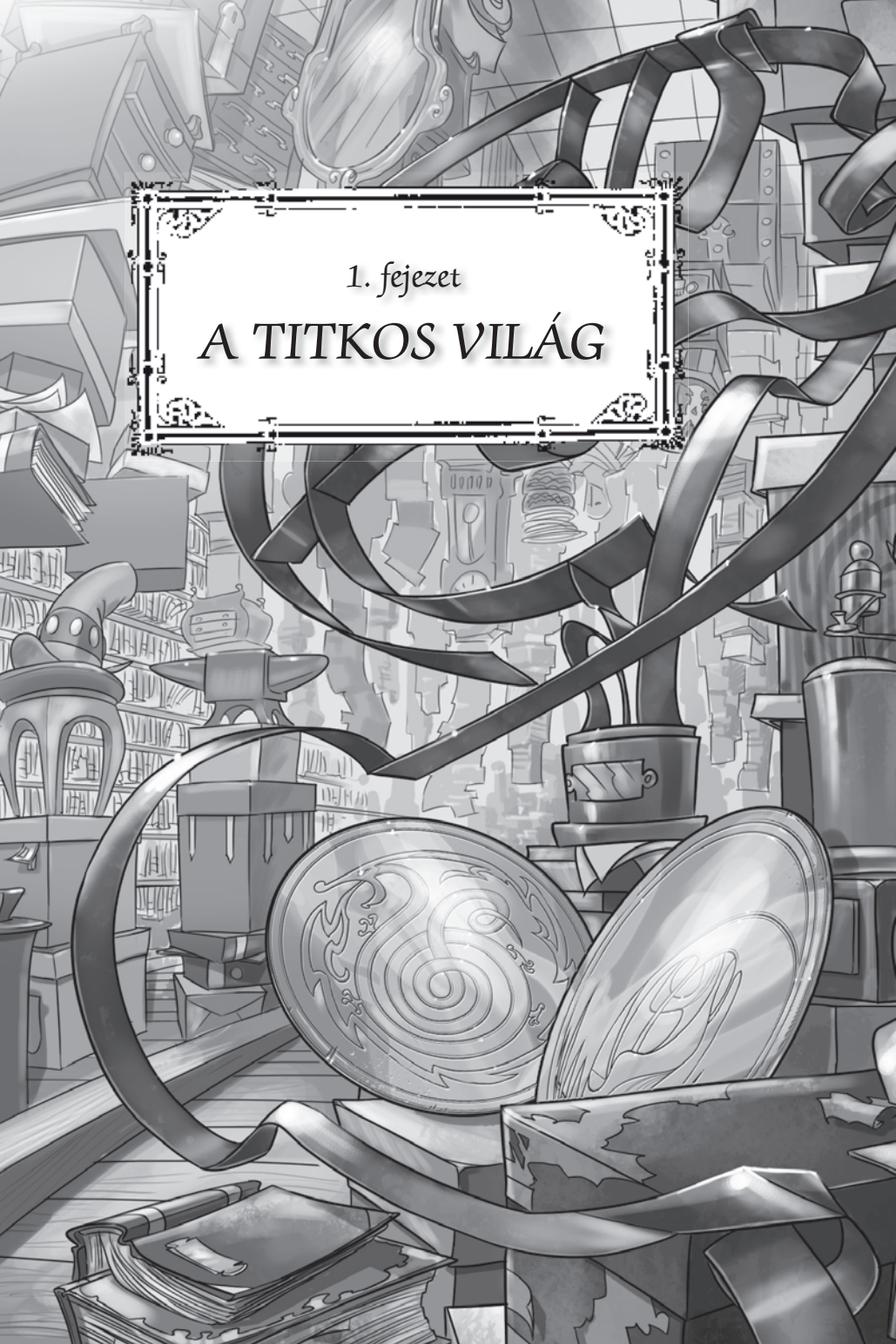
A hosszú hajú férfi felállt, büszkén kihúzta magát, majd ünnepélyes, már-már királyi méltósággal rátette a kezét a mellette álló Pegaso vállára. – Az életemet is hajlandó vagyok feláldozni, hogy a fiú ne kerüljön rossz kezekbe. Ő rendelkezik az Adománnyal, a teljes Hatalommal. Benne van minden reményünk, és a megmenekülésünk is tőle függ... De számomra még ennél is többet jelent. Én tehetek róla, hogy most veszélyben van, ezért kötelességemnek érzem, hogy biztonságba helyezzem, és megoldjam ezt a helyzetet.

Pegaso hallgatott.

BEVEZETÉS

Olyan mély csend telepedett rájuk, hogy még a körülöt-
tük álló hatalmas tölgyek lélegzetét is hallani lehetett.

Ugyanis a fák nemcsak lélegeznek, de néha meg is szó-
lálnak. Pegaso és a társa ezt jól tudta. És a fák fájdalmat is
éreznek, mint ott, abban a pillanatban. Leszállt az éjszaka, és
mélykékje mindent elnyelt.

1. fejezet

A TITKOS VILÁG

Csodabodega tele volt látszólag hasznavehetetlen holmikkal. Első ránézésre kacatnak tűnt minden a földtől a plafonig, ami persze csak plafonnak *látszott*, valójában éppúgy lehetett a padló is. Az apró Pillangók csak a hold halovány fényét hozták be a boltba, de így is jól ki lehetett venni a legeldugottabb zugban levő tárgyak körvonalát is.

A fiú Ised és Doban nyomában ment a folyosón. Mohón legeltette a szemét a sok különleges holmin, és arról fantáziált, vajon mire lehetnek jók. Mennyi mesélnivalója lesz Settének! – jutott eszébe a kutyája. Időnként lemaradt két vezetőjétől, és dühös volt rájuk, amiért olyan sietős és határozott léptekkel haladnak, amikor ő szívesen megállt volna a legtöbb darabnál, és megkérdezte volna Dobantól, hogy mire használatosak. Kísérői azonban semmi jelét nem adták annak, hogy meg akarnának állni.

Hirtelen megpillantott valami nagyon különlegeset. A két tárgy látványa arra készítette Nashát, hogy megálljon. Még

Doban után nézett, hogy ne veszítse szem elől a sötétben, majd félretolt két egymásba rakott széket, és leguggolt. Egy kávédarálóra emlékeztető tárgy – amelynek tekerője mókás fejet formázott – és egy biciklikerekhez hasonló alkalmazottasság között tenyérnyi nagyságú fémkorongokat pillantott meg. Bár mindkettőt vastagon por lepte, arany fényt bocsátottak ki magukból.

Nasha óvatosan kézbe vette a tárgyakat, hogy közelebből is szemügyre vegye őket. Furcsa, átható, de mégis kellemes szagot érzett, olyat, mint a benziné. Arra emlékeztette, amikor esős és szeles napokon Seraphine a citromsárga kocsi-jával viszi iskolába, és útközben megállnak tankolni. Bár nem tartozik a kifejezetten kellemes illatok közé, az embernek általában mégis jólesik nagyokat szippantani belőle.

Nasha nem tudta pontosan azonosítani a szagot, de azt tudta, hogy már érzett ilyet.

A korongok is valahogy ismerősnek tűntek. Nasha végighúzta az egyiket az ujját, letörölve ezzel a vastag porréteget.

Egy szimbólum tűnt elő: egy körbe foglalt, patak fölé hajló fűzfát ábrázolt. Elmosolyodott. Ismerte a szimbólumot, és tudta, hogy a kör a Teliholdat jelképezi.

Nashát szinte megbabonázta a két tárgy látványa, de maga sem tudta, miért. Máskor is átélt ehhez hasonlót, leginkább olyankor, amikor a távolba révedt: úgy érezte, hogy a tárgy vizsgálata közben kilép a testéből, majd hirtelen vissza.

– Elbambultál? – kérdezték tőle az iskolában, és ő olyankor szégyenkezve elnézést kért.

A másik korongon levő kép egész mást ábrázolt: egy sárkányt, amelynek a szájából tűz csapott ki, szarvként visszakanyarodott a feje fölé, és faágak módjára szétágazott.

Nasha arcáról lehervadt a mosoly: ismerte a rajzot, látta vagy ezerszer. Nya gyűrűjén, amit a bal kezén viselt, ugyan-ez az ábra díszelgett.

– Fiacskám, várnak minket – szólalt meg váratlanul Doban atyaián elnéző hangon. – Nem állhatunk meg minden kacsánál, és gyűjthetjük be őket, mint tengerparton a kagylóhéjat...

Azzal a nemes tartású férfi újra elindult. Ised már jóval előttük járt, és egy csúcsára fordított piramissal játszott. Úgy pörgette, mint egy bűgőcsigát. A legkülönösebb az volt, hogy mindezt az ujjá hegyén tette. A piramis szédületes sebességgel forgott a levegőben, és semmi jelét nem mutatta annak, hogy leeshetne.

– Doban, ezek a korongok és a rajtuk levő ábrák... ezeket ismerem, és azt kérdezem magamtól...

– Á, szóval kérdéseket teszel fel magadnak... és miért nem inkább *elképzeled* őket? Szorítsd a tenyeredbe az egyiket, bármelyiket, és képzelj el! Meglátod, választ kapsz a kérdéseidre. Sőt, még azokra is, amelyeket fel sem tettél.

Nashának nem kellett kétszer mondani, rögtön megragadta a sárkányos korongot. Határozottan, de azért óvatosan megszorította. Amikor a hideg fémtárgyat körülölelte meleg tenyere, a fiúnak furcsa, lebegő érzése támadt.

És ami következett, az megrémítette...

Egymás szavába vágó kiáltások kezdtek el cikázni a fejében nagy összevisszaságban. A mondattöredékek zűrzavara egyre fokozódott, és Nasha előtt lassan alakok rajzolódtak ki, amint egy téren állva vitatkoznak. A teret nem ismerte fel, de nem is a földön volt, hanem a levegőben függött.

Ahogy megpróbált jobban koncentrálni, úgy vált egyre kivehetőbbé a tágas, kövekkel körülvett tér, amelyen különleges gúnyába öltözött emberek álltak. Sötét és szürke ruhát viseltek valamennyien, de nem egyformát. Egyesek ruhája szerzetesi csuhához hasonlított, másoké középkori páncélöltözethez, de a ruhák... nem voltak szilárd halmazállapotúak. Mintha szürkés színű vízből lettek volna, ami állandóan mozgásban van, és úgy tükröződik a felülete, mint a tengeré.

A látomás teljesen letaglózta és kimerítette a fiút. Ki tudja, miért...?

Aztán megértette. Az alakok emberhez hasonlítottak, de mégsem tűntek embernek... Volt bennük valami, ami megkülönböztette őket az emberi lényektől.

Nasha feladta maradék ellenállását, és elmerült a látomásban. Az alakok egymás felé hajoltak és összesúgtak, mintha valami nagyon veszélyes titkot akarnának megosztani. A látószög kiszélesedett, és észrevette, hogy a lebegő térhez egy kövekkel kirakott nyúlvány kapcsolódik. Ezen a semmiből jövő égi ösvényen négy alak tűnt fel. A ruhájuk tűzvörös volt, szinte lángolt.

Az egyik alak könyveket tartott a hóna alatt. Nasha még erősebben koncentrált, hogy jobban lássa a könyveket, éppúgy, mintha a fényképezőgép optikáján állítana, hogy felnyitson egy apró részletet.

A hét darab könyv egytől egyik nagyon régi volt. A gerincük kirojtosodott, de a borító szegélyét díszes fémpántokkal erősítették meg, ahogy az a nagyon értékes és ritka könyvek-nél szokás.

A könyveket hozó alak az egyik kötetet átnyújtotta a titokzatos vízruhasok egyikének, és ekkor a látomás hirtelen szertefoszlott. Mintha Nasha nem lett volna képes befogadni a látványt. Először újra a sárkányos korongra függesztette a tekintetét, majd a felette álló férfira nézett.

Ajkát összeszorította, szemöldökét összevonta, de nem volt képes kinyögni egyetlen hangot sem, nemhogy kérdést feltenni.

Doban a segítségére sietett. – Épp egy *Villanásnak* voltál tanúja, ami Visszatükröződő Látomást jelent.

Nasha némán, még mindig csukott szájjal bólintott. Doban megint lenyűgözte.

– Ez nem fantáziálás – folytatta Doban –, mert amit látsz, az valóban megesett egykor a Lunáriumok történelmében. A Villanás egy eszköz, amelynek segítségével eligazodhatsz az *Emlékezésben*, attól függően, hogy milyen erős a képzeleted, és hogyan tudod azt irányítani. Segítségével régmúlt eseményeket idézhetsz fel, de az, hogy mit látsz, nem tőled függ.

– Gyakorlatilag olyan, mint egy DVD-lejátszó távirányító nélkül – foglalta össze Nasha a hallottakat.

Doban a fiú szavaira ügyet sem vetve folytatta: – Meséld el, hogy mit láttál! – kérte egy türelmes tanár hanghordozásával.

– Furcsa volt – kezdte Nasha. – Egy kövekkel körülvett tere láttam és sok embert – vagy legalábbis ahhoz hasonlót –, akik olyan ruhát viseltek, ami hullámozott, akár a tengervíz. Aztán megjelent négy hosszú ruhás alak, de az arcukat nem láttam, mert csuklya takarta. Az egyik hóna alatt hét könyv volt, ha jól emlékszem.

Doban arca nem árulta el az érzelmeit, kifejezéstelen maradt. – Ők a Sötétek – kezdte magyarázni –, az Árnyék teremtményei. Emberkülsejük van, de nem emberek. Olyanok, mint a Fényesek, akik a Fény teremtményei. Biztos emlékszel, róluk már meséltem neked. Ised is közülük való.

Egykor harmóniában éltek Limbiában és az Álmodók Világának többi Láthatatlan Városában, megteremtve a tökéletes Egyensúlyt a Fény és az Árnyék közt.

Doban hangja megremegett, és kicsit halkabban folytatta. – A Láthatatlan Városokban eleinte nem létezett a Rossz, de a Sötétek elkezdtek irigykedni a Fényesekre. Talán a világosságuk, az igazságra rendeltetett lényük miatt irigyelték őket, de az is lehet, hogy csak a Sötétekben eredendően megbúvó nyugtalanság sarkallta őket. Azt beszéltek, hogy az első Sötétek atyjai akkor jelentek meg, amikor egy nagyon ritka, fekete üstökös haladt át az égen. Ennek az üstökösnek a megrajzolása még számomra is tilos. Már a neve is ijesztő: *Dravenha*. Allumi nyelven – amely az őseink nyelve volt egykoron – azt jelenti, hogy *Fényfaló*. Szóval, míg a Fényesek élvezték az életet, addig a Sötétek nyögtek a terhek alatt.

Nasha szürkés-kék szeme csak úgy csillogott a félhomályban, miközben hallgatta a meghatározhatatlan korú férfi elbeszélését.

– A Sötéteknek minden egyes holdforduló egyre nagyobb szenvedést okozott, és úgy áradt szét köztük, mint a métely, mely a fa gyökerétől indul, és megállíthatatlanul halad az ágak felé. Végül annyira összesűrűsödött bennük, hogy fel is robbant.

Doban nagy, mélykék szeme a sötétségbe révedt.

– A négy ember, akit láttál, ők a Pecsétesek – magyarázta. – Ők őrzik a Lunáriumokat, amelyekben mindannyiunk sorsa meg van írva. Mindegyik könyvnek van egy rövidebb összefoglalása táblára vésve, ami örök időkhig megmarad... ez a varázstábla minden szót megőriz. És pontosan képzelted el, te Csodagyerek, valóban hét Lunárium van, jobban mondva csak *volt*.

Nasha nem tudta türtőztetni magát, és kérdéseket zúdított Dobanra: – Lunáriumok? Pecsétesek? De hát mit jelent ez az egész? Valami olyasmi, mint a mesében az uralkodó és az alattvalói? Vagy mint a hadvezér és a katonái?

– A négy Pecsétes arra áhítozik, hogy Holdárus lehessen. A Nagy Arkánumok törvénykönyve és a Nagy Bölcsék – akik az Álmok Világának történelmében uralkodtak mindig minden Jón és Rosszon – azt rendelték el, hogy négy Pecsétes legyen: két Sötét és két Fényes. Ezt írja elő a Törvénykönyv, és ez szükséges az Egyensúly fennmaradásához is. A Holdárus nagyhatalmú lény. Az ő feladata, hogy megőrizze a könyveket, amelyek a sorsokat tartalmazzák – mint az *Elmúlt és Eljövendő Idők Könyve* –, és folyamatosan íródhatnak, ahogy a dolgok történnek velünk. De az *Idők Könyvétől* eltérően, a lapjaira írt múltat meg lehet ugyan ismerni, de megváltoztatni nem. Hacsak nem erővel...

– Várj, nem értem egész pontosan! Szóval négy hogysis hívják... Pecsétes van, igaz? Ők felügyelik a dolgokat. Az egyik Pecsétesből pedig Árus lett. De ha a könyveket, vagyis a Lunáriumokat őrizni kell, akkor nem értem, miért Árus a neve? Kinek akarja eladni?

Dobant nem lepte meg a kérdés. – Azért ő az Árus, mert ha szükség van rá, neki kell áruba bocsátania a Lunáriumokat. Egyet, kettőt vagy akár többet is. Az áruba bocsátás azt jelenti, hogy örökre elvesz. Az emberek közt ez az aktus igen gyakori, és látszólag elkerülhetetlen: elcserélnék valamit, ami az övék, bankjegyekre, érmékre. Ha az Árus úgy ítélné meg, hogy ezt muszáj megtenni, hagyná elveszni az egyik Lunáriumot, ugyanakkor elfogadná a sorsot, amelyet a lapjain őriz, anélkül, hogy a jövőben bele tudna avatkozni. Csak ha valaki megtalálná a Lunáriumot, akkor lehetne újraírni a sorsot... de ez szinte lehetetlen. Az áruba bocsátás, mint már mondtam, azt jelenti, hogy végleg elveszett.

– Értem, értem – szakította félbe Nasha, és hadonászni kezdett a kezével, mintha el akarná kapni Doban szavait a levegőben. – Ő őrzi a könyveket, és néha bele is olvas, hogy ellenőrizze, minden a tervek szerint halad-e. Ha rákényszerül, akkor egyszerűen kihajítja őket. Tanultam a küklopszokról. Az egyik szemüket odaadták cserébe a jövőbe látás képességéért, de becsapták őket. Igaz, hogy meglátták a jövőt, de csak a haláluk pillanatában, amikor már mindegy

volt. Ott maradtak fél szemmel a homlokuk közepén a nagy semmiért cserébe – hadarta Nasha, de egy pillanatra megállt, elgondolkodott, majd vállat vont. – Végül is senki sem állította, hogy olyan nagyon jó dolog lenne látni a jövőt. – Majd egyenesen Dobanhoz fordulva folytatta: – Az Odüsszeiában olvastam, amit Homérosz írt borzasztó sok évvel ezelőtt. De ez talán nem is érdekel téged...

Doban izgatottan bólogatott a fiú szavai hallatán.

– Tévedsz. Nagyon is érdekel. Jó hallani a tanulmányaidról és ezekről a lenyűgöző régi történetekről is. Lesz még időnk, és ha van kedved mesélni, szívesen hallgatlak más-kor is. Szeretem a meglepetéseket – mondta és elmosolyodott.

Nasha abban a pillanatban nagyon fontosnak érezte magát, és mintha pár centit nőtt is volna hirtelen.

Doban folytatta: – Sajnos a Nagy Arkánumok által előírt tökéletes Egyensúly egy váratlan esemény hatására hirtelen kibillent. Az egyik Lunárium eltűnt, és a Sötétek a Fényeseket vádolták a lopással. Természetesen értelmetlen és koholt vád volt, ami csak azt a célt szolgálta, hogy ki lehessen robbantani egy háborút. Akkor a Nagy Arkánumok közbeléptek, és száműzték a Sötéteket Üveg földre, meg hagyva Limbiát és a többi Láthatatlan Várost a Fényeseknek. Azóta a Sötétek csak a bosszúra várnak. Át akarnak kelni Seholseföld határára, ami az egyetlen összeköttetés azzal a világgal, ahol te is

születtél, Nasha. Ha ez megtörténne, a hadseregüket alkotó *Rémisztők* segítségével a Sötétek behurcolnák a Rosszat az emberek világába, aminek háború és örület lenne a következménye. A Sötétek nem méltóak sem a tiszteletre, sem a megértésre. A jövőjük az, hogy örökké egy olyan világban kell élniük, ami még Üveg földnél is dermesztőbb: A Halottak Földjén.

Doban szeme olyan lett, mint két, fájdalomtól sötétlő, mélykék tó. Nasha szinte elveszett benne.

– Akkor tűntek fel az első Lunárium lapjai, és mint mondták, minden úgy történt, ahogy a Nagy Arkánumok óhajtották. Az első néhány sor így szólt: *Minden érmének két oldala van, ahogy a holdaknak sem csak a fényes vagy csak a sötét felületét láthatjuk.* Eredendően minden a Jó és a Rossz párharcából alakult ki. Az egyensúly megmaradhatott volna, de a hataloméhség és a pénzsóvárság nem ismeri a józan eszt. A Sötéteknek be kellett volna tartaniuk a szabályokat és tisztelni a határokat, de mivel a Rossz rosszat szül, ők elkezdtek terjeszkedni, abban a reményben, hogy átvehetik a teljes uralmat, amivel az egyensúly végleg felborul.

Doban szavait másodpercekig tartó mély csend követte. Amikor Nasha már nem bírta tovább, felállt, kifújta tüdejéből az izgalom miatt visszatartott levegőt, és együtt érzően így szólt: – Nagyon sajnálom. Kár, hogy a dolgok rosszul alakultak, mert ez egy rendkívüli hely. Csak azt nem értem,

miért mondtad a múltkor, hogy a Sötétek Limbiában élnek a mai napig is.

– Mert néhányan még valóban ott élnek, bár nem nézik őket jó szemmel. Akik viszont már felfedték gonosz énünket, azok száműzetésben vannak Üvegföldön, ahol nem terem semmi, csak gonoszság és hamisság...

– Ugye, mi elég messze vagyunk attól a világtól? Nekem azt mondták, hogy...

Doban elmosolyodott. Szélesen és megnyugtatóan.

– Legyen elég mára ennyi! Véd az eszedbe, hogy a tudást csak apránként lehet megszerezni! Cseppekből áll össze a tenger is. Most viszont tovább kell mennünk. A bál, ahova hivatalosak vagyunk, hamarosan elkezdődik, és nem illik el-
késni egy ilyen különleges eseményről.

A gondolat, hogy egy különleges program vár rájuk, egy csapásra felvillanyozta Nashát. – Bálba? Itt?

Egy ilyen hihetetlen helyen? Hiszen ez elképesztő!

Doban elmosolyodott e szavak hallatán.

– Azt hittem, hogy a Csodabodegában keresünk egy eldugott zugot, ahol majd elmeséled nekem az egész történetet, de hogy... nem is tudom, hogy épp itt legyen egy mulatság? Persze biztos fontos dolog, ha...

– Igen, nagyon fontos.

Ised szakította félbe a társalgást: – Egy olyan bál, amelyről máris elkéstünk!

– Én nem akarok elkészni! – vágta rá sietve Nasha, de tisztelettel a hangjában. Nem is tehette volna másképp, amikor Ised gyönyörű szemébe nézett.

– Gyertek utánam, és ne maradjatok le! – szólt Doban, majd halkabban hozzátette: – Nem akarlak valami *DiDiMo* karmaiból kirángatni benneteket a sötétben...

Ised meggyorsította a lépteit, Nasha pedig követte a példáját, de néha hátranézett, hogy megbizonyosodjon róla: senki nem követi őket. Nem kérdezősködött tovább a *DiDiMókról*, azzal is beérte, amit eddig tudott, és nem szeretett volna találkozni velük.

Doomville-ben ez alatt alig néhány perc telt el, ám pár dolog így is kedvezőtlen irányt vett.

Settének minden oka meglett volna rá, hogy örüljön, hiszen épp megnyugtatóan rendezett egy területi vitát a szomszéd macskájával, de mégis izgatott volt, mert megérzett valami szokatlant Nasha távollétében. Azt kikövetkeztette, hogy gazdája éjszakára haza fog jönni, ugyanis nem vitte magával a papucsát, ami különösen fontos tárgy volt Sette számára, hiszen ha a szájában hurcolta, az jó fegyvernek bizonyult egy kis pótvacsora kieszközlésére.

Egyébiránt fogalma sem volt róla, mi értelme van egy ilyen alkalmatosságnak, amiben csak elbotlani vagy elcsúszni lehet.

Az emberen kívül egyetlen másik élőlény sem hord papucsot, nemhogy a kutyák, de a fák sem, amelyek tövében Sette olyan látványosan és boldogan szokta végezni a dolgát.

Nasha a sietségben elfelejtette becsukni a szobája ajtaját, így Sette besurranhatott. A sötétben csak a kristálygömbre hasonlító rádiós ébresztőóra kékes fénye világított, a plafonra vetítve a pontos időt.

A félhold alakú padlásablakon keresztül kilátott az égre, ami szokatlanul csillagtalán volt azon az éjjelen, de ehhez igen kényelmetlen pózba kellett tartania a fejét. Próbálja csak ki valaki, milyen fárasztó folyamatosan feltartott fejjel járni egy olyan világban, ahol minden az emberekre van méretezve!

Sette tudta, hogy más kutyák gyakran megugatják a holdat, és hogy egyes legendák szerint a német juhászok egyetlen csillagra függesztett tekintettel vonýítanak, mint rokonaik, a farkasok. Settének eddig eszébe sem jutott utánózni őket, de most mégis elfogta a vágy, hogy gazdája tudomására hozza, mennyire hiányzik neki, és hogy majd' megszakad a szíve utána.

Kinyújtotta lábait, mintha szétcsúsztak volna a jégen, és kis pofájára bánatos kifejezés ült ki. Végtelenül elhagyatottnak érezte magát.

Sette már csak ilyen volt: akkor is hiányzott neki a gazdája, ha csak pár órára ment el. Azon az éjjelen viszont úgy

érezte, a távolság sokkal nagyobb a szokottnál, valóságos szakadék választja el őket egymástól, mintha hűséges játzó-pajtása a világ másik végén lenne.

Egy emelettel lejjebb, a nappaliban Nya olvasott a kanapén. Adotokat gyűjtött az új cikkéhez, amelyet az újságja, a *The Witch Hunters* számára írt. Ez volt az ő újságja, mindig így emlegette, jöllehet egyetlen rovat volt csak az övé.

A nyomtatóból épp kijött néhány teleírt lap. Az újságki-vágásokkal, internetről leszedett idézetekkel tarkított papíron a Blarney-kő, az „ékesszólás köve” történetét feldolgozó anyagok voltak nagy kuszaságban és rosszul olvashatóan, mert a nyomtatófesték állandó hiánycikk volt a házban...

A meghatározhatatlan korú nő vállára omló, selymes haj gyermeki arcot keretezett. Szépsége nem volt hivalkodó, inkább derűt árasztott, mint Canova antik márványszobrai. A derű azonban csak látszólagos volt, mert a nő fejében igen-csak zaklatott gondolatok kergetőztek.

Az emlékek egész óceánja árasztotta el. A kapu, amelyet, ha csak nehézségek árán is, de éveken át képes volt zárva tartani, most egyszerre kitárult. A távoli és egyben nagyon közeli múlt utat tört magának.

Nya megpróbált még egyszer utoljára ellenállni az emlékek áradatának, de a kezében levő lapokra írt betűk fekete-fehérje

szinte hipnotizálta, és nem tudott gátat vetni a feltörő gondolatoknak. Úgy emlékezett a legtávolabbi és leginkább elfelejteni szándékozott eseményekre is, mintha tegnap történtek volna. Hiábavaló volt minden erőfeszítés.

Az éjszakából hirtelen este lett.

A szürreális színű réten nőtt nagy fa alatt két gyerek állt. Az eső elől menekültek oda.

– Mi az ott? – kérdezte az ismerős fiúhang.

– A kő, amelyik magával visz minket – felelte a gyereklány. Nya, akinek hosszú, gesztenyebarna haja a vállára omlott. Arca boldogságtól sugárzott. Lassan kinyitotta a tenyerét, amelyben egy hideg, kékes színű, rücskös követ tartott.

– A kő, amelyik magával visz minket. Ó, Samanya, te sosem adod fel? – kérdezte a fiú mosolyogva, és nagy, borostyánszínű kezével a lány kezéhez közelített.

Samanya hirtelen mozdulattal a melléhez szorította a követ. – Nem adom fel soha! Ha te nem bírod tovább, hát rajta, szállj ki! Én hiszek benne továbbra is!

– Nem akartalak megbántani... na, ne sértődj meg, csilagom! – szabadkozott a fiú. Egyik szemöldöke közepén kettévált, mintha sebhely lenne alatta, arca határozottságot tükrözött. – Csak nem szeretnék nem létező dolgokban hinni.

– Joachim Daimon. Így hívnak, igaz? Az a helyzet, hogy épp veled van a baj – replikázott a fiatal Nya egyre hangosabban. – Joachim Daimon neve nem illik Samanya Astor neve mellé. Igaz?!

– Tévedsz. Ez a két név nagyon is illik egymáshoz. A „Sötét” szó az, ami nem illik a „Fényes” szóhoz.

– Ezt csak azért mondd, hogy megbánts! Azt akarod tudni, mennyit árthatok neked, nekünk. Kit érdekel, milyen csillogzat alatt születtem? Én csak arra gondolok, hogy *ki* vagy, de arra, hogy *mi*, sosem – vágott vissza Nya sietve, majd hirtelen elhallgatott. – Minden. Számomra te vagy minden – tette hozzá halkán és szinte fuvolázó hangon.

Joachim Daimon, a széles vállú, erős fiú – akire Nya mindig úgy gondolt, mint akire egész életében számíthat – gyengéden megsimogatta a lány haját, majd kézfejével az arcát is. Érintése meleget hagyott maga után.

– Igazad van. Nem számít, hogy születünk. De a Lunáriumokban jelzett sorsunkkal nagyon is tisztában vagyunk, és azon nem változtathatunk. Nagyon sokat jelentesz nekem, Samanya, és én is szenvedek a tehetetlenség miatt. Az egyetlen dolog, ami még reményt adhat, az a holnap.

– Akkor miért vetsz gátat az álmodozásnak? Hisz annak nincsenek határai... Tudjuk jól, hogy mindenkinek van egy útja, de azt is tudjuk, hogy a sors csak akkor válik

végérvényessé, ha belekerül a Lunáriumokba. Változtassuk meg az utunkat, mielőtt beleíródna!

– Egy kővel akarod megváltoztatni?

– Ez nem pusztán egy kő: ennek a segítségével választ-hatsz. Valaki réges-régen Limbiába hozta, és a Pecsétesek Palotájában rejtegették sokáig. Nem sokan tudnak a létezéséről, így nem fog feltűnni, ha nem lesz a helyén – magyarázta a lány, miközben óvatosan forgatta ujjai közt a követ.

– Te gúnyolódsz velem? – kérdezte Joachim döbbenten.

– Ne gondold, hogy nem olvastam utána. Nekem nincs olyan Hatalmam, mint neked, de ha te képes lennél elfelejteni, honnan jössz, talán mindent megváltoztathatnánk. Neked van választási lehetőség, nekem nincs. Ez a kő jelenti a hidat, ami összeköti a két partot. És csak tőled függ, hogy átmész-e rajta.

Nya szemében arany színű csillámok szikráztak. Valósággal világítottak, bár ha valakinek árthatott az erős fény, az ő volt. – Ez a kő messziről jön. Onnan, amit ti, Fényesek úgy hívtok, hogy Égen Túli Világ, és ahonnan mi jövőnk.

– Az emberek világára gondolsz? Te tényleg tréfálsz velem... Az Ég küszöbét senki sem lépheti át. Semmi anyagi dolog nem jut el odáig... – ellenkezett a fiú, de a kíváncsiság felülkerekedett rajta. – Nya, magyarázd el, meséld el nekem... te – egy pillanatra elhallgatott –, te birtoklod az Adományt?

Feszülten várta a választ, szeme résnyire szűkült. A szürkés-kék szempár pillantása szinte elmerült a lány szeretetteljes, befogadó tekintetében. De csak egy másodpercig tartott, aztán Nya nem állta tovább a fiú pillantását. Lesütött szemmel válaszolt: – Nem. Az Adományt te birtoklod, kedvesem...

Nya tudta, hogy most valamit végérvényesen elrontott. Nem kellett sem a Hatalom, sem más képesség, hogy megérezze: női megérzése súgta. Tudta, hogy hibázott, és hogy nincs többé visszaút.